

zejména proto, že může býti zaviněna osobou jinou, zvláště řidičem jiného auta. Ta okolnost, že nákladní auto jest zajištěno dle přípisu důchodkového kontrolního úřadu i pro rok 1933, nijak nevylučuje, že přes to by právě mohlo býti použito pokud se týče že bude používáno v době než ještě dojde k prodeji a platí tu totéž, co řečeno o osobním autu. Pokud posléze jde o dříví, jde o věc, která, jak ze zkušenosti známo, jest vystavena více než jiné věci nebezpečí požáru i při sebe lepším zařízení. Za tohoto stavu věci nelze míti za osvědčeno, že jest pohledávka vymáhajícího věřitele úplně zajištěna.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud změnou usnesení soudu první stolice správně zamítl návrh povinného na obmezení exekuce jen na exekuci zabavením a uschováním předmětů uvedených v zájemném protokole okresního soudu E 1620/32, poněvadž není zcela jisto, zda touto zajišťovací exekucí mobilární je pro vymáhajícího věřitele zabezpečeno tolik, by byl plně uspokojen, až bude moci provést uhrazovací exekuci. Právnem poukazuje rekursní soud k tomu, že přes vysokou odhadní cenu správně pravděpodobný výtěžek 90.000 Kč zabavených předmětů pol. 2 až 4 zájemného protokolu, nelze mluvit o úplném zajištění pohledávky, nyní již okrouhle ve výši 26.000 Kč, poněvadž dvě zabavená auta (pol. 2 a 3) mohla by případným a nezaviněným poškozením býti znehodnocena a zabavené dříví (pol. 4) případným požárem býti zničeno. S možností poškození jest vždy počítati i při sebe bedlivějším provádění jízdy silostrojí, — můžeť býti způsobeno nešťastnou náhodou nebo zaviněním třetí osoby—, počítá s ním též znalec, — byť i s pravděpodobností nejmenší —, nemohl však znehodnocení vozů v takovém případě oceniti. Zničení nebo znehodnocení zabavených předmětů mělo by přirozeně vliv na hodnotu podstaty, jíž měla býti pohledávka vymáhajícího věřitele zabezpečena a dotýkalo by se jeho práv (§§ 467, 1311 obč. zák.). Jest hleděti i k té okolnosti, že podle spisů není jisto, kdy v dohledné době bude lze přikročiti k uhrazovací exekuci, a jest počítati i s nynějšími těžkými hospodářskými poměry, za nichž není vyloučeno, že případný prodej zabavených předmětů bude bezvýsledný pro nedostatek koupěchtivých. Za tohoto stavu věci není proto opodstatněn návrh povinného na obmezení zajišťovací exekuce jen na exekuci zabavením a uschováním movitých věcí, tedy s vyloučením povolené již exekuce záznamem práva zástavního, a právnem změnil rekursní soud usnesení prvního soudu, jenž návrhu povinného vyhověl. Vývody dovolacího rekursu nebyly s to, aby vyvrátily důvody napadeného usnesení.

Čís. 12859.

Nařízením ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. (ze dne 13. prosince 1897 čís. 285 ř. zák.) jest ovšem zaručena mezi republikou Československou a Rakouskou vzájemnost co do vykonatelnosti exe-

kučních titulů, při tom však zůstalo v platnosti ustanovení § 80 ex. ř., zejména i § 80 čís. 1 a 2 ex. ř. Vládním nařízením ze dne 18. června 1925 čís. 141 sb. z. a n. nebylo na tomto stavu nic změněno.

(Rozh. ze dne 29. září 1933, Rv I 571/31.)

Proti povolení exekuce tuzemským soudem na základě rozsudku vídeňského soudu vznesl dlužník odpor, jemuž soud první stolice vyhověl, zrušil usnesení povolující exekuci a exekuční návrh zamítl. Odvolací soud dlužníkův odpor zamítl. Důvody: Odpor proti povolení exekuce opíral dlužník o to, že a) žaloba a obsílka k roku u procesního soudu vídeňského nebyly doručeny jemu, nýbrž jeho otcí. b) Vídeňský soud nebyl pro právní věc podle zdejších předpisů vůbec příslušný. První soud shledal, že důvod odporu pod b) tvrzený není opodstatněn, uznal však, že nesporná okolnost pod a) uvedená je podle § 80 čís. 2 ex. ř. důvodem pro zamítnutí návrhu na povolení exekuce a vyhověl proto odporu. Proti tomu je uvést: Jde o exekuci podle cizozemského exekučního titulu. K takové exekuci může dojít v tuzemsku zásadně jen za předpokladů §§ 79 až 83 ex. ř. Podle § 84 ex. ř. nemají však ustanovení ta platnosti, pokud ve státních smlouvách nebo ve vládních prohlášeních vyhlášených v říšském zákoníku (ve sbírce zákonů a nařízení) jsou úchylná nařízení o povolování exekuce a o podmínkách vykonatelnosti cizozemských spisů a listin exekuce schopných. Mohou tedy ustanovení ta (zejména též §§ 80 a 81 ex. ř.) odchýlnými nařízeními ohledně těch státních států býti vyloučena (buď zcela nebo částečně) nebo pozměněna. V tomto případě jde o exekuci podle vykonatelného rozsudku okresního soudu vídeňského, tedy o exekuci podle exekučního titulu, zřízeného ve státě rakouském. Platí tu tudíž vládní nařízení ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n., jež ustanovuje mezi jiným: »Podle nařízení německo-rakouského státního úřadu pro spravedlnost mají platiti pro exekuci, jež má býti vykonána v německo-rakouském státě podle exekučních titulů, které povstaly v území Československé republiky, obdobně ustanovení, která dosud platila pro vzájemný výkon exekuce mezi Rakouskem s jedné a Charvátskem-Slavonií s druhé strany«. Nařizuje se proto podle § 84 ex. ř.: »Podle zákonných ustanovení a sděleného prohlášení má k zachování vzájemnosti podle §§ 79 a 373 ex. ř. od zdejších soudů exekuce podle všech v německo-rakouském státě zřízených spisů a listin povolena a nařízena býti, které podle § 1 ex. ř. jsou exekučními tituly. Ustanovení §§ 81 čís. 1 a 4 a 83 ex. ř. neplatí o oněch v německo-rakouském státě zřízených exekučních titulech a smějí proto zdejší soudy, je-li tu takový exekuční titul, jen tehdy exekuci nebo exekuční úkony k zajištění odepřít, když má býti exekucí vynuceno jednání, které podle zdejšího práva je vůbec nedovoleno nebo nedá se vynutiti, nebo když exekuční titul týká se osobního stavu příslušníka Československé republiky a proti němu má býti vykonán (§ 81 čís. 2 a 3 ex. ř.).« Ustanovení, jež dosud platila pro vzájemný výkon exekuce mezi Rakouskem a Chorvátskem-Slavonií s druhé strany obsažena jsou v nařízení min. práv

ze dne 13. prosince 1897 čís. 285 ř. z. v oddílu B odstavec VI až X. V nařízení tom uvádí se nejprve doslov § 550 civ. řádu soudního platného v Chorvatsku-Slavonii, podle něhož mají chorvatsko-slavonské soudy povolití exekuci na základě pravoplatných rozsudků cizozemských soudů (pokud vzhledem k jednotlivým státům nejsou dány předpisy zvláštní) jen za těchto podmínek: 1. Cizí soudce musí býti oprávněn podle všeobecných zásad právních v této věci soudnictví vykonávati. 2. Rozsudek musí býti předložen v prvopisu a jeho právní moc musí býti potvrzena. 3. Cizí stát, o jehož rozsudek jde, zachovává vzájemnost. Dále uvádí se v nařízení čís. 285/1897 prohlášení královského uherského ministerského předsedy ze dne 11. prosince 1897 čís. 19913, že chorvatsko-slavonské soudy na základě § 550 prozatímního civilního řádu soudního a § 4 exekuční novely ze dne 17. prosince 1876 jsou zákonem zavázány, vykonati všechny exekuce rakouskými soudy povolené, nehledě k titulu, na jehož základě exekuce byla povolena, avšak s tím obmezením, že vykonání exekuce neodporuje ustanovením §§ 36, 235 trestního zákona ze dne 27. května 1852; jsou-li chorvatsko-slavonské soudy bezprostředně exekventem žádány o povolení exekuce na základě titulu rakouského, že mají úplnou platnost §§ 439 a 550 prozatímního soudního řádu civilního. V dalším pak obsahuje nařízení čís. 285/1897 o povolení, pokud se týče odepření exekuce rakouskými soudy na základě exekučních titulů chorvatsko-slavonských v podstatě táž ustanovení jako nařízení vlády Československé čís. 145/1919 ohledně povolení a odepření exekuce soudy československými na základě exekučních titulů rakouských. Z toho vyplývá, že se předpisy o exekuci podle exekučních titulů vzešlých v Rakousku odchylují značně a podstatně od všeobecných předpisů exekučního řádu o exekuci podle spisů a listin zřízených v cizozemsku. Z úchylek těch je závažnou pro tento spor, že náležitost uvedená v § 80 čís. 2 ex. ř. (aby předvolání nebo nařízení, kterým zahájeno bylo řízení před cizozemským soudem [úřadem] bylo osobě, proti které exekuce má býti vedena, k vlastním rukám doručeno) není, pokud se týče nebyla stanovena jako předpoklad pro povolení exekuce ani podle nařízení čís. 285/1897 ani podle nařízení čís. 145/1919. Pak nemůže, pokud jde o exekuční titul, vzešlý v Rakousku, nedostatek náležitostí té vzhledem k ustanovení § 84 ex. ř. býti důvodem pro odepření exekuce soudem československým, ani (vzhledem k ustanovení § 83 ex. ř.) důvodem pro odpor proti povolení exekuce. První soud míní, že § 80 čís. 2 ex. ř. jest užití i v tomto případě proto, že vlád. nař. čís. 145/1919 vylučuje jen ustanovení §§ 81 čís. 1 a 4 a 83 ex. ř., kdežto o § 80 ex. ř. se nezmiňuje a jej tedy ponechává nedotčeným (v platnosti). Naproti tomu je uvéstí, že vzhledem k doslovu § 84 ex. ř. («ustanovení tuto uvedená nemají platnosti, pokud . . .») nebylo důvodu zvláště vylučovati § 80 čís. 2 ex. ř., an § 550 civ. řádu soud. platného v Chorvatsku-Slavonii, jenž je podkladem celé úpravy, a shora zmíněné prohlášení královského uherského předsedy ministerského ve své souvislosti vymezily přesně případy, kdy soudy chorvatsko-slavonské mohly odepřítí výkon exekuce podle exekučních titulů rakouských, a když na tomto základě bylo zachovávatí vzájem-

nost. Ostatně bylo výslovně vyloučeno ustanovení § 81 čís. 1 ex. ř. doslovu ještě širšího a dosahu téměř stejného jako § 80 čís. 2 ex. ř. a jest spíše usuzovati, že by ustanovení posléz zmíněné bylo bývalo výslovně ponecháno v platnosti, kdyby bylo to odpovídalo úmyslu zúčastněných činitelů. Jen mimochodem je podotknouti, že také § 373 ex. ř. připouští odepření exekuce k zajištění podle exekučních titulů zřízených v Chorvatsku-Slavonii jen z důvodů uvedených v § 81 čís. 2—4 ex. ř. Poukazuje se také na příslušné výklady Neumannovy v komentáři k exekučnímu řádu. Z toho, co uvedeno je usuzovati, že povinnému nelze přiznati právo k odporu proti povolení exekuce ani z důvodu § 80 čís. 2 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Exekučním titulem byl v souzeném případě rozsudek pro zmeškání okresního soudu pro vnitřní město ve Vídni I., ze dne 6. února 1930. Jde tudíž o exekuční titul podle § 1 ex. ř. zřízený v republice Rakouské a jest se proto řídití předpisy vládního nařízení ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. a ze dne 18. června 1925 čís. 141 sb. z. a n., jimiž byla podle § 84 ex. ř. zvlášť upravena vykonatelnost exekučních titulů mezi republikou Československou a republikou Rakouskou. Podle prvního odstavce nařízení ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. mají, hledíc k nařízení německo-rakouského státního úřadu pro spravedlnost, platiti pro exekuci, jež má býti vykonávána v německo-rakouském státě podle exekučních titulů, které povstaly v území Československé republiky, obdobná ustanovení, která dosud platila pro vzájemný výkon exekuce mezi Rakouskem s jedné a Chorvatskem-Slavonií s druhé strany. Ustanovení, jež dosud platila pro vzájemný výkon exekuce mezi Rakouskem s jedné a Chorvatskem-Slavonií s druhé strany jsou uvedena v nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 13. prosince 1897 č. 285 ř. z. v oddílu B VI až X. Z doslovu prvního odstavce nařízení ze dne 19. března 1919 č. 145 sb. z. a n. patrně, že odstavec tento neobsahuje závaznou právní normu, nýbrž jen s d ě l e n í o nařízení německo-rakouského státního úřadu pro spravedlnost, a ze souvislosti tohoto doslovu »mají platiti... obdobně ustanovení, která d o s u d platila pro vzájemný výkon exekuce mezi Rakouskem s jedné a Chorvatskem-Slavonií s druhé strany« s první větou druhého odstavce tohoto nařízení: »Nařizuje se p r o t o podle § 84 ex. ř.«, vyplývá, že předpisy nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 13. prosince 1897 čís. 285 ř. zák. oddílu B VI až X doznaly ustanoveními druhého až sedmého odstavce nařízení ze dne 19. března 1919 č. 145 sb. z. a n. doplnění. Z kategorického doslovu ustanovení druhého až čtvrtého odstavce tohoto nařízení pak plyne, že předpisy zde uvedené jest vykládati restriktivně a ne extensivně; proto jest i předpis čtvrtého odstavce, podle něhož ustanovení §§ 81 č. 1 a 4 a 83 ex. ř. neplatí o oněch v německo-rakouském státě zřízených exekučních titulech a smějí proto zdejší soudy, je-li tu takový exekuční titul, jen tehdy exekuci neb exe-

kuční úkony k zajištění odepřítí, když má býti exekucí vynuceno jednání, které podle zdejšího práva jest vůbec nedovoleno nebo nedá se vynutiti, nebo když exekuční titul týká se osobního stavu příslušníka Československé republiky a proti němu má býti vykonán (§ 81 č. 2 a 3 ex. ř.), — vykládati rovněž restriktivně a to tak, že neplatnost ustanovení § 83 ex. ř. jest vázána úzce souvislostí s citovanými předpisy § 81 č. 1 a 4 ex. ř. Důsledkem toho bylo vysloveno již v rozhodnutích č. 8771 a 10658 sb. n. s., že nařízeními těmito jest ovšem zaručena mezi republikou Československou a Rakouskou vzájemnost co do vykonatelnosti exekučních titulů, že však při tom zůstalo v platnosti ustanovení § 80 ex. ř., zejména i § 80 čís. 1 ex. ř., podle něhož přísluší zdejším soudům právo zkoumati před vyřízením návrhu na exekuci, který se opírá o výrok cizozemského soudu, zda právní věc podle ustanovení v tuzemsku platných mohla býti zahájena ve státě cizím. To vyplývá z celého obsahu vládního nařízení ze dne 19. března 1919 č. 145 sb. z. a n., které ve svém odstavci čtvrtém mluví sice, v jakém směru neplatí na tituly exekuční republiky Rakouské ustanovení § 81 čís. 1 a 4 a § 83 ex. ř., ale nevyklučuje použití ustanovení § 80 ex. ř. i na tyto tituly a tudíž veškerá ustanovení tohoto zákonného místa (§ 80 ex. ř.) v platnosti zachovává. Důsledkem toho platí o stycích tu probíraných nadále i ustanovení § 80 čís. 2 ex. ř., podle něhož jest mimo jiné návrhu na exekuci opřenu o výrok některého cizozemského soudního úřadu jen tenkrát vyhověti, pak-li předvolání nebo nařízení, kterým zahájeno bylo řízení před cizozemským soudem, bylo osobě, proti které exekuce vedena býti má, k vlastním rukám doručeno buď v příslušném cizím území anebo poskytnutím právní pomoci v jiném území státním nebo tuzemsku. Vládním nařízením ze dne 18. června 1925 č. 141 sb. z. a n. na tomto stavu nic změněno nebylo. Dovolací důvod nesprávného právního posouzení podle § 503 č. 4 c. ř. s. jest tudíž opodstatněn a odpadá nutnost obíratí se dalším důvodem vadnosti řízení podle § 503 čís. 2 c. ř. s. Poněvadž jest mezi stranami nesporno, že ani žaloba ani obsílka k roku, při němž byl proti odporovateli vynesena rozsudek pro zmeškání, nebyly tomuto žalovanému vůbec doručeny, jest odpor opřený o ustanovení § 80 čís. 2 ex. ř. opodstatněn a bylo rozhodnouti, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Čís. 12860.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Nejde o příhodu v dopravě, neotevřeli cestující, nastupuje do vozu, dveře úplně, takže nezapadly do skoby, nýbrž se, an byl vagon v prudkém záhybu, samočinně zavřely a cestujícího poranily.

(Rozh. ze dne 29. září 1933, Rv I 645/32.)